

U sumců jsou vůdčími smysly sluch, čich a hmat.

Na citlivém přijímání zvuků z okolí je přímo postaven i specifický způsob lovu sumců za pomoci vábničky, která vysílá do vody zvuky, jež dokážou „vousatého“ velmi rychle vydráždit a přimět k bleskovému atakování nástrahy. K tomu je nutné dodat, že podmínky šíření zvuků ve vodě jsou velmi odlišné od těch v naší atmosféře. Rychlost šíření zvuku ve vodě je asi 4,5x větší, zase se ale rychle ztrácí.

Vynikajícího sluchu sumců se využívá také při nočním lovu na vláčecí nástrahy. Často se stane, že ryba atakuje nástrahu bleskurychle po dopadu, a to dříve, než ji mohla jakkoliv zaregistrovat zrakem. Dravec tedy primárně reagoval na zvuk nástrahy pleskající o vodní hladinu. Proto se při nočním lovu sumců dobře uplatní těžké nástrahy, které vytvoří při dopadu na hladinu pořádnou „detonaci“.

Zvukových efektů se dá dobře využít i při lovu dalších ryb. Kapraři například rádi přidávají do vnaďících směsí vařené konopné semínko. Nejen, že rybám skvěle chutná, ale kapři při jeho konzumaci vytvářejí takzvaný „praskavý efekt“. Chroustání semínek požerákovými zuby totiž připomíná zvuk lupání skořápek plžů, což může vést ke konkurenčnímu boji o potravu a zvýšení apetitu dalších ryb v okolí.

Žijeme ve světě, jemuž dominuje takzvaný zvukový smog. Hlasitost lidské civilizace má škodlivý vliv také na ryby a vodní organismy. Nebezpečný je pro ně zejména hluk lodních motorů a sonarů. Tyto zvuky komplikují vodním živočichům komunikaci, což může vést až k problémům při rozmnožování, vyhledávání potravy nebo

schopnosti uniknout predátorům. Zvuk sonarů představuje nebezpečí i pro velké kytovce. Spekuluje se, že za takzvanými hromadnými sebevraždami velryb, kdy celé stádo uvízne na mělčině, může stát dezorientace v důsledku zvukového znečištění.

Akustické prostředí má také přímý vliv na přítomnost druhů v dané lokalitě. Mladá data ryb se vyhýbají prostředí se silným zvukovým znečištěním a dávají přednost místům bez přítomnosti člověka. To jen zesiluje požadavek, abychom se u vody chovali skutečně tiše, s respektem a ohleduplností vůči svému okolí. Hlučným chováním totiž stresujeme nejenom rybáře, ale i ryby a další vodní živočichy.

Také poslední dva z „velké pětky“ smyslů, čich a chuť, jsou u ryb velmi dobře vyvinuty. A to i přesto, že postrádají klasický vnější nos i měkký jazyk s chuťovými pohárky, tedy orgány typické pro vnímání vůně a chuti u nás savců.

Čich tvoří jakousi protiváhu zraku: většinou platí, že ryby s dobrým zrakem mají horší čich a naopak. Do skupiny vynikajících „čičačů“ patří sumec velký, mník jednovousý nebo úhoř říční. U těchto nočních dravců s výtečným čichem, kteří vyhledávají i mršiny, může atraktivně rybářské nástrahy pomoci také to, že je už v určitém stupni rozkladu. Lovit na hnijící rousnice, zkažená játra či „zamřelé“ nástražní rybky není určitě nic příjemného, výsledek však může stát za to. V tomto případě platí, že co zavání člověku, může naopak libě vonět rybám.

Úhoři vyhledávají potravu prostřednictvím skvělého čichu.